

ЛЪТОВИЩЕ „КООПЕРАТИВЕНЪ РАТНИКЪ“

(Странички изъ дневника на една ученичка-лѣтовничка)

15-юний 1936 г. Тази сутринъ се събудихъ рано. Отворихъ очи и се унесохъ въ сладки спомени по дома, при майка, при татко и близки. Тѣ сж далече сега задъ Витоша горда, край Струма бистра.

До менъ долита тихиятъ шепотъ на сънливиятъ още морски вълни. Поглеждамъ презъ прозореца и гледамъ слънцето огнено червено изплува изъ морето.

Часътъ е седемъ. Камбаната бие. Лѣтовището се събужда. Изтрѣсваме чаршафи и одеала и ги излагаме на слънце. Следъ малко свирката ни подкана за гимнастика.

Строяваме се. На чело е Ванто, до него отчаяниятъ футболистъ Василь, после приказливиятъ и комиченъ Тошко, немирниятъ Божко, къмъ края на редицата малкиятъ „батко Поли“. А чакъ на края е философътъ Сашко съ очилата. А сжщо и момичетата, като се почне отъ Ленчето и се свърши съ Евелина.

Това е нашето лѣтовище „Кооперативенъ ратникъ“ въ Св. Константинъ край Варна.

Следъ гимнастиката правимъ сутринната закуска и отиваме на плажа. А колко е хубаво тамъ!.. Морето до насъ. Гледаме далече параходъ, потъналъ въ морската синина, лази като бубулечка. Или пъкъ лодка съ пѣтникъ незнаенъ бърза да прекоси морската ширь. Колко е хубаво, Боже мой!.. Една следъ друга се гонятъ морскитъ вълни разпѣнени, буйни, сърповидни, като нѣкоя стоглава хидра съ безброй трептящи пипала.

Къмъ 10 часа ни донасятъ на плажа млѣко съ какао. Играемъ и се гонимъ по горещия пѣсѣкъ, но следъ малко се чува пакъ свирката.

— Строй се за печене!

Ето на! Следъ приятното... сега... печене! А знаете ли какво значи това?.. Който не се е пекълъ на плажа, той нищо не знае! Надъ насъ слънцето силно грѣй, морякъ далече пѣсенъ пѣй, а лѣкарката съ часовникъ въ ржка гледа минутитъ, па даже и секундитъ. И представете си: тя казва, че това било най-важното нѣщо, печенето!

Но да знаете колко е приятно пъкъ кѣпането въ морето! Ехъ, да ни оставятъ да плаваме и се гуркаме въ него, напимѣръ,